

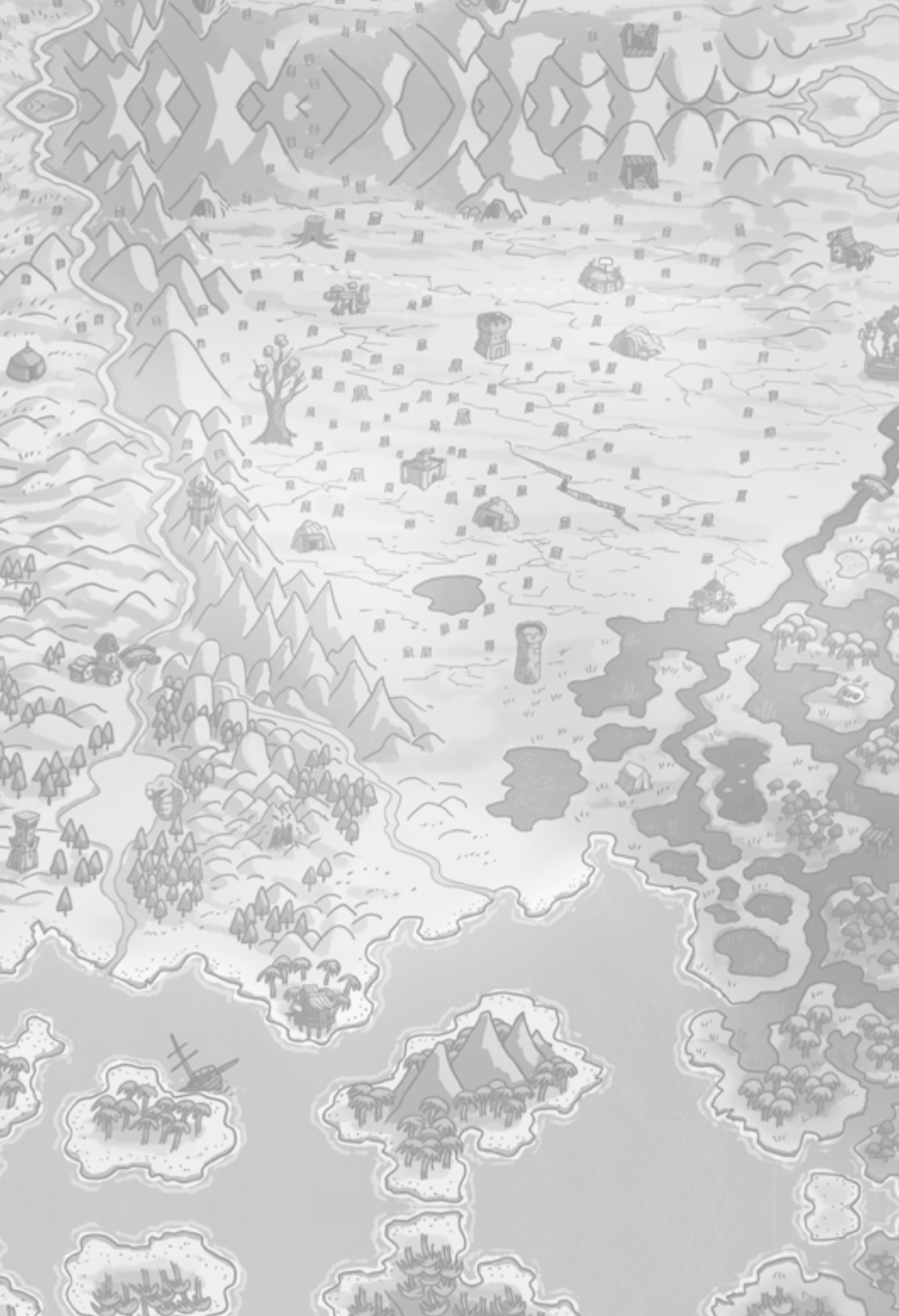
ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΥΠΕΡΕΡΕΥΝΗΤΩΝ

ΧΑΜΕΝΟΙ
ΣΤΟΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟ
ΤΩΝ ΜΑΝΙΤΑΡΙΩΝ

ΜΠΕΝ ΚΟΣΤΑ & ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΡΚΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

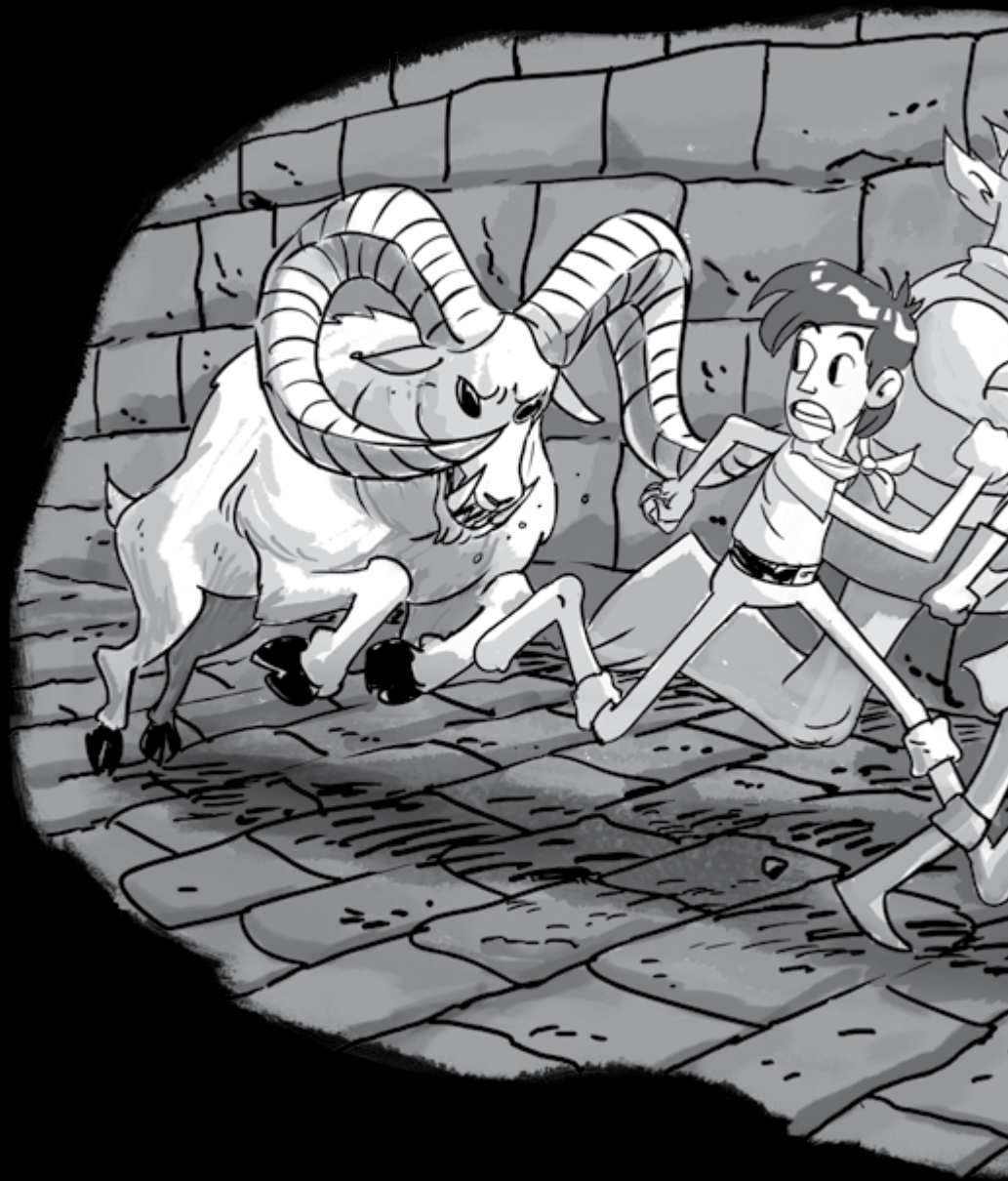
~ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ~

ΜΕ ΛΕΝΕ ΚΟΥΠ ΚΟΥΠΕΡΣΟΝ, και είμαι ο μοναδικός άνθρωπος στην Ακαδημία Υπερερευνητών. *Και τι είναι η Ακαδημία Υπερερευνητών;* Θα λες τώρα εσύ. Είναι σχολείο όπου μαθαίνουν τα παιδιά κόλπα για να γίνουν εξερευνητές της Γης του Ιμ, ενός τόπου γεμάτου τέρατα, λαβύρινθους, χαμό... ίσως και λίγη μαγεία! Κομπλέ, σωστά;

Κάθε τάξη στην Ακαδημία Υπερερευνητών χωρίζεται σε τέσσερις ομάδες, που καθεμία έχει το δικό της χρώμα: κόκκινο, μπλε, κίτρινο και πράσινο. Εγώ είμαι στην Πράσινη Ομάδα!

Μαζί με τους φίλους μου ξεκινάμε απίστευτες περιπέτειες για να ανακαλύψουμε λησμονημένα ερείπια και να βρούμε χαμένους θησαυρούς... και στην πορεία συναντάμε περίεργα πλάσματα και χαρακτήρες (άλλους καλούς, άλλους όχι και τόσο).

Το βιβλίο που διαβάζεις τώρα είναι βασικά το προσωπικό μου ημερολόγιο περιπετειών. Και ο καλύτερός μου φίλος, ο Όγκι, σχεδιάζει όλες τις εικόνες. Αν ψήνεσαι λοιπόν για μια ξέφρενη κούρσα, ετοιμάσου! Γιατί στην Ακαδημία Υπερερευνητών... το αγαπημένο μας μάθημα είναι η περιπέτεια.

1

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ. ΕΙΜΑΙ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΧΕΡΙ. Το ξέρω, το ξέρω. Κυριολεκτικά μόλις άρχισε η ιστορία, κι έχω ήδη ΚΛΕΙ. Στην πραγματικότητα, *όλοι* έχουμε καεί.

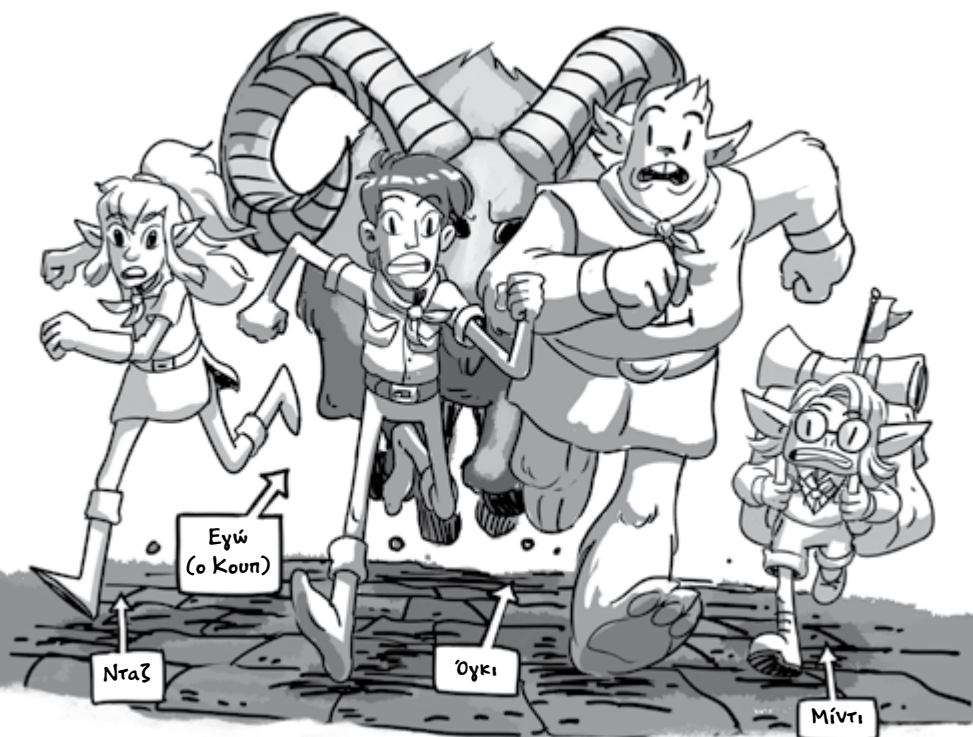
Θέλεις κι απόδειξη;

Για δεσ αυτό το ζόρικο πλάσμα που κυνηγάει εμένα και τους φίλους μου.

Καρφόκερο το λένε αυτό το πράγμα.

Εξαιρετικά στριμμένο. Και τα βλέπεις αυτά τα κέρατα; Πίστεψέ με, δε θέλεις να βρεθείς αντιμέτωπος με αυτά τα κέρατα.

Αυτός είμαι εγώ, ο Κουπ – πρώτη μούρη. Ο Κουπ Κούπερσον. Ναι, *όντως* με λένε Κουπ Κούπερσον. Κι αν δεν το ήξερες ήδη, διαβάζεις τις περιπέτειές μου.

Κρατάω ημερολόγιο με όλα όσα μου συμβαίνουν. Κυρίως γιατί είμαι το μοναδικό παιδί ανθρώπων που έχει περάσει ποτέ από την Ακαδημία Υπερερευνητών.

Ο κολλητός μου, ο Όγκι, κάνει όλες τις εικόνες. Είναι αυτός στα δεξιά. Ο ψηλός μπαμπούλας, με τα γουρλωμένα μάτια και το βαρύ λαχάνιασμα. Ουσιαστικά, είναι ο καλύτερος καλλιτέχνης σε όλο το σχολείο.

Δίπλα στον Όγκι είναι η Μίντι. Είναι δαιμονάκι. Για την ώρα, δυσκολεύεται πολύ να μας ακολουθήσει, εξαιτίας εκείνου του γιγάντιου σακιδίου που έχει. Σαν άγκυρα τη βαραίνει.

Ποιος κουβαλάει τόσο τεράστιο σακίδιο, γεμάτο με ένα σωρό άκυρα πράγματα; Η Μίντι, να ποιος. Λέει πως ένας Υπερερευνητής πρέπει να είναι έτοιμος για όλα. Κι αυτό είναι αλήθεια. Αν έχω καταλάβει όμως ξανά και ξανά ένα πράγμα στον λίγο καιρό που βρίσκομαι εδώ στην Ακαδημία... είναι πως πρέπει να είσαι εξίσου έτοιμος να γίνεις καινός!

Ευτυχώς είναι η Νταζ εκεί για να δώσει ένα χεράκι στη Μίντι, για να περάσουμε από τις γλιτσιασμένες πέτρες του τοίχου μπροστά μας. Η Νταζ είναι μπόγκαρτ, και είναι άνετα η φοβερότερη της ομάδας μας. Είναι έξυπνη, γρήγορη, ικανή... ε, και κάπως νοστιμούλα.

Όπα – δε γίνεται να σκέφτομαι τέτοια ώρα νόστιμα κορίτσια! Για συγκεντρώσου, Κουπ! Εδώ παίζεται το μέλλον σου στην Ακαδημία Υπερερευνητών. Όλων μας το μέλλον παίζεται!

Σκαρφαλώνω στη γλοιώδη επιφάνεια του τοίχου και παραλίγο να γλιστρήσω και να με χάσετε. Τα χέρια μου όμως βρίσκουν κράτημα και μόλις που καταφέρνω να τραβιχτώ σώως και αβλαβής τη στιγμή που ο καρφόκερος κοπανάει τα πανίσχυρα κέρατά του στον τοίχο με ένα βροντερό **ΓΚΟΥΠ!**

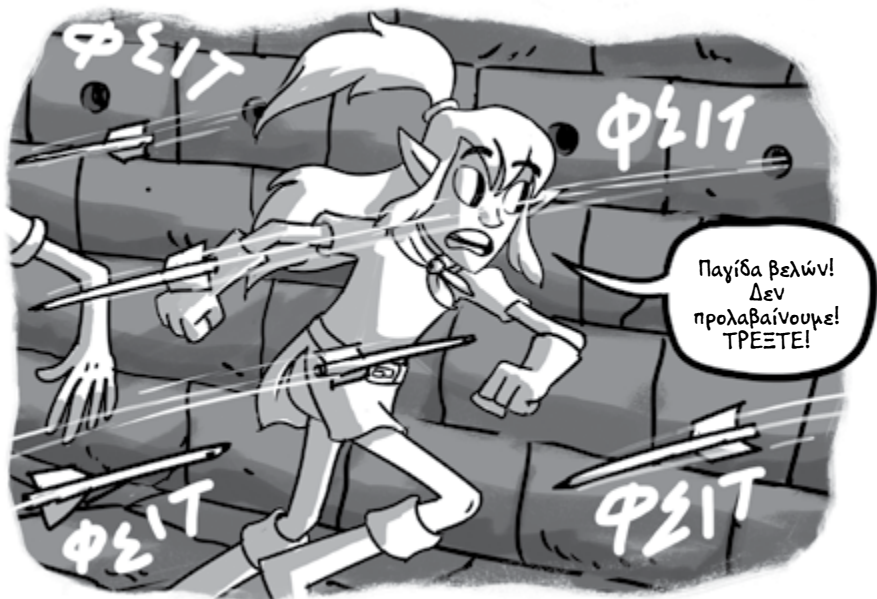
Ουφ! Παρά τρίχα. Δεν προφταίνουμε όμως να ξεκουραστούμε. Τρέχουμε σφαίρα στον επόμενο διάδρομο, κι από το πουθενά ένα βρομερό πράσινο αέριο αρχίζει να ξεχύνεται από τον εξαερισμό στους πέτρινους τοίχους. Αμάν! Παγίδα αερίου! Μυρίζει σαν να έφαγε ογκρ σάντουιτς σκουπιδοσαλάτας και ρεύτηκε μες στη μούρη μου. Πρέπει να συνεχίσουμε.

«Περιμένετε!» φωνάζει η Μίντι.

ΚΛΙΚ!

Κατά λάθος πατάω μια πλάκα πίεσης! Κάτι μυτερό και κοφτερό σφυρίζει δίπλα από το κεφάλι μου.

**ΚΛΙΚ!
ΒΖΙΙΗ!
ΓΟΥΟΥΣ!**

Ορμάμε μπροστά χωρίς να βλέπουμε καν πού πατάμε! Πύρινες ριπές ξεχύνονται από πίδακες στο πάτωμα και το ταβάνι! Περνάμε ανάμεσά τους, με τη φωτιά τόσο δυνατή που καίει τα ρουθούνια μου.

Από το πουθενά, μια λάμα-εκκρεμές κατεβαίνει καταπάνω μας μέσα από το σκοτάδι.

«Σκύψτε!» φωνάζει ο Όγκι.

Βουτάμε εδώ κι εκεί. Καλά, εκτός από τη Μίντι. Εκείνη βουτάει κάτω και το τεράστιο σακίδιο πέφτει πάνω στο κεφάλι της. Παραλίγο να την κόψει στα δύο το εκκρεμές.

«Μίντι!» ουρλιάζω.

«Καλά είμαι» λέει εκείνη, με φωνή πνιχτή κάτω από το σακίδιο.

Το εκκρεμές κινείται από πάνω της σαν παλιά κούνια με λάστιχο αυτοκινήτου. Ή μάλλον ένα παλιό, κοφτερό σαν ξυράφι, δολοφονικό λάστιχο αυτοκινήτου.

«Μείνε εκεί!» της λέω. Δε θα πάθει τίποτα αν δεν κουνηθεί. Πρέπει όμως να συνεχίσουμε. Ο χρόνος είναι εχθρός μας.

Τρέχουμε μπροστά, και πριν το καταλάβω ο Όγκι απλώνει το μεγάλο μαλλιαρό του χέρι για να με σταματήσει, πριν βουτήξω σε έναν λάκκο.

«Οχ. Ευχαριστώ, φίλε!» λέω.

«Δεν κάνει τίποτα» λέει ο Όγκι. Αναστενάζει.

«Απλώς κάνε ό,τι κάνω». Κάνω ένα βήμα πίσω και πηδάω στην πρώτη πλατφόρμα μπροστά μας.

Η Νταζ με ακολουθεί καθώς πηδάω στη δεύτερη πλατφόρμα, και ο Όγκι την ακολουθεί.

Εδώ πρέπει μάλλον να εξηγήσω κάτι για τον Όγκι. Ο Όγκι

είναι σούπερ δυνατός, και όπως είπα πριν, είναι σπουδαίος καλλιτέχνης. Α, και φυσικά είναι ο καλύτερος φίλος που θα μπορούσε ποτέ να ζητήσει κανείς. Απλώς ο Όγκι... να, είναι κάπως αδέξιος. Λέει πως ακόμη δεν έχει συνηθίσει το σώμα του και μερικές φορές τα μεγάλα του πόδια δε συνεννοούνται σωστά με το μυαλό του.

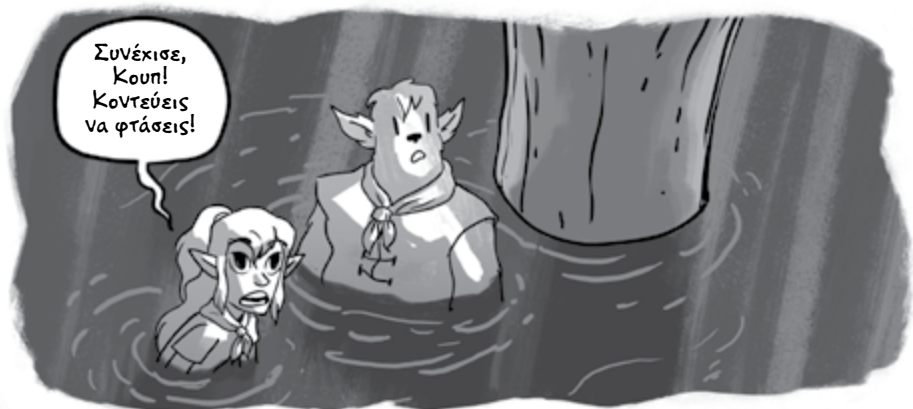
Αυτό ακριβώς συμβαίνει κι όταν πηδάει από τη μία πλατφόρμα στην άλλη. Τα πόδια του στραβοπατάνε και στριφογυρίζει ανεξέλεγκτα σαν ζαλισμένη μπαλαρίνα.

ΜΠΟΥΜ! Ο Όγκι πέφτει κατά λάθος πάνω στην Νταζ, και χάνει κι εκείνη την ισορροπία της. Γυρίζω, αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Κατρακυλάνε και οι δύο στο θολό νερό από κάτω, με ένα γερό **ΣΠΛΑΣ!**

«Όγκι!» φωνάζει η Νταζ μόλις προβάλει το κεφάλι της πάνω από το νερό. Είναι φανερά τσαντισμένη.

«Σόρι, Νταζ». Ο Όγκι είναι μούσκεμα και φαίνεται τουλάχιστον ο μισός.

«Τέσπα» μουρμουρίζει η Νταζ σιγανά. Γυρίζει προς το μέρος μου καθώς κατευθύνομαι προς την άλλη πλευρά του χάσματος.

Κι όλα εξαρτώνται τώρα από εμένα.

Πάνω που σκέφτομαι όμως πως προλαβαίνω να πάρω μια βαθιά ανάσα και να προσανατολιστώ, ακούγεται ένα τόσο δυνατό τρίξιμο πέτρας, που τραντάζονται τα κόκαλά μου. Κοιτάζω πίσω μου και βλέπω μια γιγάντια κοιτρόνα να κυλάει σε μια ράμπα από ψηλά. Τα πόδια μου γίνονται ζελέ αν δεν κουνηθώ όμως τώρα, θα γίνω πύλα!

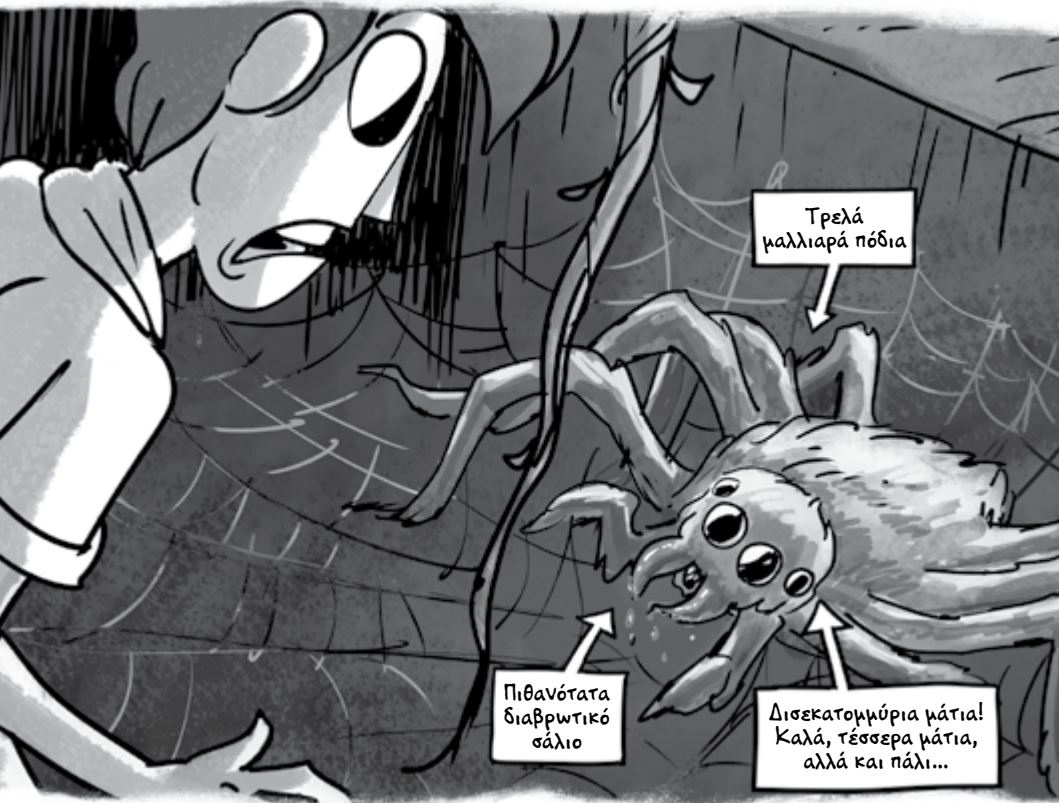
Η κοιτρόνα πέφτει με δύναμη εκεί που έστεκα μόλις ένα δευτερόλεπτο πριν, και όλο το μέρος τραντάζεται σαν να έγινε σεισμός. Μικρές πέτρες πέφτουν βροχή πάνω μου από την οροφή, και δεν μπορώ να συγκρατήσω μια κραυγή. Τρέχω μέσα στη σκοτεινή σήραγγα ενώ η κοιτρόνα κατακυλάει πίσω μου λίγα μόλις εκατοστά μακριά.

Και τότε το βλέπω. Το λαμπερό ροζ πετράδι. Πάνω σε μια χρυσή βάση στην άλλη άκρη ενός λάκκου. Απ' ό,τι φαίνεται, πρέπει να κρεμαστώ από ένα μακρύ αναρριχητικό φυτό που πέφτει από την οροφή, για να φτιάσω στην άλλη άκρη του λάκκου. Δεν προφταίνω να το σκεφτώ στιγμή.

Ακριβώς πριν πηδήξω όμως, κάνω την ηλίθια, ηλίθια, ΗΛΙΘΙΑ κίνηση να κοιτάξω κάτω. Και μέσα από τα βάθη του σκοταδιού, βλέπω μια γιγάντια αράχνη να με κοιτάζει. Κοκαλώνω. Τα γόνατά μου αρχίζουν να τρέμουν. Ξεχωρίζω τα φρικαλέα, κολλώδη σαγόνια της να γυαλίζουν μες στο σκοτάδι. Μήπως σας είπα ότι σιχαίνομαι τις αράχνες; Δηλαδή, ότι *πραγματικά* τις σιχαίνομαι;

Εδώ θα πεθάνω, λοιπόν. Ξέρω πως είπα πριν ότι ήμουν καμένος, νομίζω όμως ότι εδώ τελειώνουν πραγματικά όλα, μάγκες. Δεν έπρεπε να γραφτώ στην Ακαδημία Υπερερευ-

νητών. Κανένα Σήμα Μικρού Υπερερευνητή δεν το αξίζει αυτό! Θέλω να πω, σίγουρα δεν περίμενα να πεθάνω από το πρώτο εξάμηνο! Μάλλον δεν είμαι φτιαγμένος για αυτά τα πράγματα.

Καθώς κάνω απολογισμό της ζωής μου, ακούω τις αδύναμες φωνές των φίλων μου να αντιχούν στο σπήλαιο. «Έλα, Κουπι! Μπορείς να τα καταφέρεις!» λένε. «Είσαι η τελευταία μας ελπίδα!» Και ξαφνικά, νιώθω να με πλημμυρίζει μια μικρή σπίθα ελπίδας.

Αρκετή τουλάχιστον για να πηδήσω μακριά από την κοτρύνα που κυλάει προς το μέρος μου, πριν με κάνει ένα με το χώμα!

Το μόνο πρόβλημα είναι ότι δεν είχα πάρει φόρα. Μόλις που κατάφερα να κρατηθώ από το κλαδί και να κρεμαστώ από πάνω του με νύχια και με δόντια. Χωρίς φόρα όμως; Δεν μπορώ να κουνηθώ για να φτάσω στην άλλη πλευρά!

«Έλα τώρα!» Τινάζομαι πάνω στο κλαδί σαν σκουλήκι κρεμασμένο από αγκίστρι. Αποκλείεται να το πάρω τώρα το πετράδι.

Δε φτάνει που θα πέσω μέσα στον σκοτεινό λάκκο, το χειρότερο είναι ότι... θα γίνω αραχνογεύμα. Τα γιγάντια σαγόνια της αράχνης αφρίζουν και σαλεύουν καθώς πλησιάζει προς το μέρος μου. Τα ιδρωμένα χέρια μου γλιστρούν, κι αρχίζω να κυλάω όλο και πιο χαμηλά στο κλαδί.

ΓΕΙΑ!

Με λένε Κουη Κούπερσον,
και αυτό είναι το ημερολόγιο
των περιπετειών μου!

Και ξέρεις κάτι;
Είμαι ο μοναδικός
άνθρωπος στην Ακαδημία
Υπερερευνητών!

Τι είναι η Ακαδημία Υπερερευνητών;

Ε λοιπόν, είναι ένα σχολείο όπου μαθαίνεις ό,τι χρειάζεται να γίνει εξερευνητής της Γης του Ιμ, ενός τόπου γεμάτου τέρατα, λαβύρινθους, χαμό... ίσως και λίγη μαγεία! Τέλειο, σωστά;

Κάθε τάξη στην ακαδημία χωρίζεται σε ομάδες, κι εγώ είμαι στην Πράσινη Ομάδα με τους τρεις κολλητούς μου: τον Όγκι, τη Μίντι και την Νταζ. Μαζί θα ζήσουμε απίστευτες περιπέτειες... πρώτα όμως πρέπει να τα βγάλουμε πέρα με την Τελική Πρόκληση, για να πάρουμε το Σήμα Κατώτερου Υπερερευνητή.

Δε θέλω να χαλάσω την έκπληξη για όσα θα γίνουν, ας πούμε όμως πως η λέξη-κλειδί είναι η «επιβίωση». Αν είσαι έτοιμος να ζήσεις μια τρελή περιπέτεια, βάλε ζώνη και φύγαμε! Γιατί στην Ακαδημία Υπερερευνητών... η περιπέτεια είναι το αγαπημένο μας μάθημα.

ISBN:978-618-03-3553-8

9 786180 335538

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 83553

metaixmio.gr

από 9 ευρώ